

Šedý vlk

„Tak vás tedy přepadli kamarádi a jednomu zlomili ruku, říkáte...?“

„No tenhle balíček tři v jednom s sebou na vandr normálně netahám,“ s neskrývanou ironií v hlase předložil důkazní materiál a stručně objasnil:

„Obvaz, sádra, kosti.“

„No voni byli taky tři,“ doplnil druhý. „Ale zaskočili nás.“

„Tak – kamarádi...,“ jal se vysvětlovat třetí. „Si tak mezi sebou říkáme. Jinak je ale neznáme. Místní teda určitě nejsou!“

Nárok na výsluhu měl Šedý vlk už víc než rok, a když se konečně uvolnilo místo, které si vyhlédl pro dny klidnější, zase tak moc se nerozmýšlel. Věk se hlásil, a ač se mu snažil vzdorovat sebevíc, představa práce bez nočních služeb, čtyřiadvacítek a podobných libůstek ho mámila stejně neodolatelně, jako vůně poctivého hovězího vývaru po pravidelné čtvrtetní zpívané v hospůdce U nakloněné roviny.

„*Stůj rovně! No nehrb se tak! Jsí přece muž, ne? Pán tvorstva! Bud' na sebe hrdý!*“

Smál se v duchu od ucha k uchu, když si připomněl, jak se tam včera mezi futry do kuchyně přiblíble kryl před manželčinou ranní palbou. Pána tvorstva viděl před malou chvílí v koupelně, a pořád ještě úplně nepobral, jak to, že lidstvo dosud nevymřelo. O co víc se teď uvnitř baval, o to věrněji zvnějšku zkopíroval její výraz, který včera ráno měla. Důvod? Ti tři! Sotva týden do civilu, stůl již skoro vyklizený a najednou PŘÍPAD! Ke všemu ho ne a ne opustit ten podivně svíravý pocit, že hledanou osobou tentokrát nebude sousedova slepice.

„Tak to asi sepíšeme, ne?“ Roky pilně cizelovaným úderem trefil Enter na solar a probudil monitor z lenivého snění. Pak vyštěkl:

„Jména?“

„Cárek.“

„Frigo.“

„Pivsuda.“

„Křestní nemáte?“

„Ivan.“

„Václav.“

„Taky Václav,“ doplnil ten nejmladší s evidentním uspokojením, jak rychle a bezchybně dokázali splnit jeho požadavky. Měl pocit, že vyšetřování postupuje mílovými kroky vpřed a chtěl tomu být náležitě nápomocen:

„Příjmení chcete taky?“

Šedý vlk se zarazil. Policejní instinkt a letitá zkušenost s rádoby prolišnými delikventy mu našeptávaly, že bod zvratu je nedaleko. Očima opatrně navštívil kalendář. Sobota. V pátek by byl se závěry opatrnější, ale dnes byla opravdu sobota. Ať se v Nakloněné rovině odehrálo ve čtvrtek cokoli, dnes už to nemohlo mít žádný vliv. Tak co mu to tady jenom...

„Cárek, Frigo, Pivsuda – jsou teda KDO? Říkali jste, že je neznáte!“

„No dyť to sedí. To sme přece my.“

Rozvážně sáhl do kapsy pro krabičku cigaret, aby získal drahocenný čas na vyhodnocení situace a v duchu se připravoval zasadit zločinu rozhodující úder.

„A přesto mi chcete nahlásit svá příjmení...,“ pátravě zkoumal jejich výraz. „To taky sedí?“

„Tak jestli to není úplně nutný...“

„A kolik těch příjmení asi tak máte?“ udeřil na ně s jistotou hráče přesvědčeného, že mít v ruce pět es může být problém leda pro toho joudu na druhé straně stolu.

„No... každej... jenom... jedno?“ ozvalo se zprvu nejistě.

„Takže je chcete nadiktovat?“

Rázný velitel místního oddělení Policie České republiky nadporučík David Rach byl skutečně mužem činu. Tečka na klávesnici se ještě chvěla pod jeho závěrečným úderem, když on už v ruce třímal kliku dveří do služebny. Zoufalé „*Próóč? Proč kurva jááááá?*“, které se z nich vyvalilo, ještě hodnou chvíli znělo budovou a vířilo v ní prach.

„Lze tedy říci, že vás vyprovokovali?“

„Tak... to se hodnotí... Chápejte – seběhlo se to nečekaně rychle a situace byla v tu chvíli poměrně nepřehledná.“

„Promiňte,“ zatvářil se tázající zmateně, „jak *nepřehledná?* Cítíte snad, že se chovají nějak nepřátelsky? Že jim vaše přítomnost vadí?“

„Ne, to ne. Naopak. Celkem halasně nás přijali a zvali nás k sobě.“

„Jak konkrétně?“

„Konkrétně volali *Ahój*, jeden dokonce od pasu odepnul čturu a zvolal: *jdete právě včas!*“

„Tak tady je ten ropnej produkt, co sis přál. A už jsem se vydejchal. Dodělám to,“ řekl Šedý vlk, jak zkušeného policistu titulovali kolegové z oddělení a postavil před svého nadřízeného nevábny plastový kelímek s tím, co do něj se svým charakteristickým chrčením naplival automat na chodbě.

„Je to asi poslední, co tady děláš. Ne, že je přizabiješ a přijdeš o metál!“ mrkl na něj Rach. Vzal kelímek opatrně do ruky, přičichl k obsahu a utrousil: „Já to zkusím taky nějak přežít.“

„Takže, co tu máme...“ zasedl Šedý vlk zpět na svou židli a polohlasně předčítal z monitoru: „Dorazili na tábořiště, chtěli udělat oheň, ale Pivsuda měl hlad. Nakrájel slaninu, přičemž se řízl do prstu a kvílel...“, pozvedl hlavu k Pivsudovi a pohledem zkontroloval v ušmudlaném a zkrvaveném papírovém kapesníku zabalený předmět doličný. „Rozdělil se s kamarády o slaninu a v okamžiku, kdy odšpuntoval čturu s obsahem doma ukořistěného alkoholu blíže neurčené značky, se z lesa vynořila trojice jim neznámých... kamarádů?“ S tázavým pohledem přešel trojici, zda ta trvá na zapsaném označení, a když se nesetkal s odporem, pokračoval dál již po svém:

„Z toho lze tedy vyvodit, že obsah čtury nekonzumovali tři, ale šest těchto – kamarádů? Následkem čehož...“

„No to ne! To teda nelze! Vyvodit! Tu čturu jsme zatím nekonzumovali vůbec. Dáte si s náma, náčelníku?“

Vytřeštěné oči policisty bezděky sjely ke dveřím do kanceláře skutečného náčelníka a pak střídavě těkaly mezi nimi a postavou nešťastníka s čturu v ruce. V éteru tentokrát zůstalo zachováno ticho, které rušilo jen spokojené broukání ledničky. Na nové stěhování prachu to zatím nevypadalo.

„Ten konflikt tedy vznikl naopak proto, že jste se odmítli rozdělit o... o... obsah té čtury?“

„Ale to taky né! To my sme se rozdělit chtěli! Jenže když došlo na zalamování palců...“

„Cože?? Proč jste jim proboha lámali palce?? Vždyť vám nic nedělali!“

„Ale to je takový...“

„Jim nikdo nic nelámal!“

„Za-la-mo-va-li“

„...náš pozdrav.“

„Prostě – najednou to lítalo.“

„A pak zdrhli. Ale lámali oni! Tak kdybyste je našli.“

„Tedy žádné stopy agresivního chování?“

„V té chvíli již nikoli. To předtím. Byli vyzbrojeni noži, všichni tři. Jeden kapesní skládací a dvě dýky. Ten jeden s dýkou jí zahubil nějakého tvora a toho společně snědli. Bylo to pro nás dost stresující, jejich oběť dost naříkala, ale prodělali jsme dobrý výcvik.“

„Takže?“

„Takže jsme vyrazili.“

„Kdy přesně se to tedy zvirtlo?“

„Začal to ten, co předtím zahubil to zvíře. QR17 mu na důkaz přátelství podal ruku, přesně podle manuálu. Ale on na něj okamžitě použil neznámý chvat. QR17 chvat odrazil a za použití systému obrany útočníka zneškodnil. Já a QR19 jsme zpacifikovali ty další dva a okamžitě zahájili ústup.“

„Nemám vašemu postupu co vytknout. Zprávu i záznam akce předám centrále,“ zaklapl desky. „Chvat doma zanalyzují a příště už by to mohlo vyjít.“

Za červeně přeškrtnutou bílou cedulí s černě vyvedeným nápisem Sluneční soustava, na to šlápl a z kajuty je vyprovodil slovy:

„Škoda, tentokrát byl kontakt už opravdu blízko!“